PROTESTANTŲ TRINITARIZMO AUKA

Trejybės doktrina sutepė protestantizmo istoriją ne mažiau kaip popiežių istorija ir tapo vienintele bažnytine doktrina, kuri inkvizicijos buvo sudeginta protestantų rankomis: Michaelas Servetas – ispanų mąstytojas, teologas, gamtininkas ir gydytojas, pirmasis Europoje aprašęs plaučių kraujotaką – buvo sudegintas ant laužo **1553 m. spalio 27 d. Ženevoje** Jono Kalvino įsakymu už savo antitrinitarinius įsitikinimus.

Laiške Jonui Kalvinui Michaelas Servetas rašė: **„Bet jei jūs nuoširdžiai tikite, kad popiežius yra Antikristas, tuomet jūs taip pat turite būti įsitikinę, kad Trejybė ir kūdikių krikšto sakramentas** (tai ne Jėzaus Kristaus sakramentai, o gerokai vėlesnės dogmos – C.) **– tai tos dogmos, kurios yra katalikų tikėjimo dalis, – yra velnio dogmos.“** (S. Zweig, „Sąžinė prieš smurtą“, 1986, p. 121)

Nuo tada, kai Michaelas Servetas su savo knyga **(„Krikščionybės atkūrimas“, 1553 m.)** pateko į „arijonų ereziją“, jį kaip laukinį žvėrį persekiojo tiek katalikai, tiek protestantai. Buceris iš sakyklos pareiškė, kad šis piktžodžiautojas nusipelnė, kad jam būtų „išrauti visi viduriai, kol jis yra gyvas“. Ekolampadijus išvijo jį iš

namų kaip šunį, vadindamas „žydu, turku, piktžodžiautoju, apsėstu demono“. Vienas artimiausių Kalvino draugų, protestantų emigrantas Guillaume'as de Trie, rašė apie Servetą kaip apie eretiką, kuris „nusipelnė būti sudegintas visur, kur bus sugautas“. O pats Jonas Kalvinas rašė savo draugui ir bendražygiui Fareliui, kad jei Servetas pasirodytų Ženevoje, jis pasistengtų „neleisti jam gyvam išvykti iš čia“.

Dėl atvirai skelbiamų antitrinitarinių pažiūrų Servetas galėjo išsigelbėti tik dingdamas be pėdsakų, tapdamas nematomu ir nepastebimu, nuplėšdamas savo vardą kaip degantį drabužį. Nusivylęs, bet neatsižadėjęs tiesos, Servetas drąsiai pareiškė: **„Dabar man visiškai aišku, kad už tai sumokėsiu savo gyvybe. Tačiau ši mintis nenugalės mano drąsos. Kaip Kristaus mokinys, einu savo Mokytojo pėdomis.“** (Žr. ten pat.)

Prieš pat egzekuciją, minėtos knygos pratarmėje, Mykolas Servetas rašė: **„O Jėzau Kristau, Dievo Sūnau! Tu, kuris buvai mums duotas iš dangaus, apreikšk save savo tarnui, kad šis didis apreiškimas būtų aiškus mums visiems. Nes Tavo darbą nusprendžiau ginti, vadovaudamasis vidiniu dieviškų impulsu. Dar anksčiau bandžiau pirmą kartą; dabar esu priverstas tai padaryti dar kartą, nes tikrai atėjo laikas.“ „Tu išmokei mus neslėpti savo šviesos; vargas man todėl, jei neskelbsiu tiesos!“**

PROTESTANTAI-TRINITARISTAI IŠDAVĖ SERVETĄ INKVIZITORIAMS

Ne mažiau pasibaisėtina ir tai, kad norėdamas susidoroti su Servetu, Kalvinas griebėsi neįsivaizduojamo dalyko – **padėjo popiežiui persekioti disidentus**. (Deja, inkvizicijai skundus apie „eretikus“ siuntė ir kiti, pavyzdžiui, domininkonų, pranciškonų, jėzuitų ir kiti ordinai – C.) Kai jam reikėjo susidoroti su nepageidaujamu „eretiku“, jis begėdiškai pasmerkė Servetą Katalikų inkvizicijai – agentūrai, kuri **ne kartą degino Kalvino draugus**. Šiuo tikslu jis parašė slaptą pasmerkimą (per savo bendražygį de Trie), kuris gudriai pateko ant inkvizicijos stalo. Tai buvo niekšiškas ir niekingas protestanto pasikėsinimas nužudyti protestantą tos valdžios rankomis, kuomet „didysis protestantizmo lyderis“ vadino ją pačią „Antikristu“. Tik tada, kai slaptas pasikėsinimas nužudyti Servetą apgailėtinai žlugo, Kalvinas suprato, kad nuo šiol jis bus priverstas pats persekioti Servetą, o paskui nužudyti šį vyrą vien dėl jo

įsitikinimų, taip sutepdamas savo rankas krauju ir sukeldamas visuotinį sumišimą.

ŽIAURIAUSIA EGZEKUCIJA!!!

„Mirtis ant laužo su maža liepsna yra pati baisiausia iš visų egzekucijų; net viduramžiai, garsėjantys savo siaubais, ją taikė daugelį šimtų metų rečiausiais atvejais; […] Būtent ši baisiausia, monstriškiausia mirties bausmės forma buvo pasirinkta pirmajam eretikui, pirmajai protestantizmo aukai.“ (S. Zweig, „Sąžinė prieš smurtą“, 1986, p. 142)

Prieš egzekuciją, suvokdamas laukiančias siaubingas kančias, Servetas atsiklaupė ir maldavo magistratų „truputį atlaidumo – būti nubaustam mirties bausme kardu, kad „per didelės kančios nenuvestų jo į nevilтį“... Šią akimirką tarp teisėjų ir klūpančio vyro pasirodė Farelis. Jis garsiai paklausė mirčiai pasmerkto vyro, ar šis sutiktų atsisakyti savo doktrinos, kuri neigia Trejybę, ir tokiu atveju jis gautų teisę į gailestingesnę egzekuciją. Tačiau – ir būtent ši paskutinė valanda moraliai pakylėja šio paprasto žmogaus dvasią – Servetas dar kartą ryžtingai atsisako siūlomo sandorio ir pakartoja savo ankstesnius žodžius, kad yra pasirengęs iškęsti bet kokias kančias dėl savo įsitikinimų“ (ten pat, p. 143).

SERVETO EGZEKUCIJOS PASEKMĖ

Servetas į pasaulietinę istoriją įėjo pirmiausia kaip pirmoji protestantiškojo trejybės tikėjimo auka, o jo mirtis paskatino šimtmečius trukusią diskusiją apie sąžinės laisvę. Pirmasis kūrinys šia tema buvo garsaus italų humanisto Sebastiano Castellio traktatas „Apie eretikus“ (1554). Volteras savo „Esė apie moralę“ rašė, kad Serveto egzekucija jam padarė didesnį įspūdį nei visi inkvizicijos laužais. Štai kodėl Kalvino apologija „Tikrojo tikėjimo ir Trejybės gynimas nuo siaubingo eretiko Serveto“, kurią jis, kaip pasakys Castellio, „**parašė su Serveto krauju ant rankų**“, yra vienas silpniausių jo kūrinių.

https://ru.wikipedia.org/wiki/%D0%A1%D0%B5%D1%80%D0%B2%D0%B5%D1%82,_%D0%9C%D0%B8%D0%B3%D0%B5%D0%BB%D1%8C

Šaltinis: https://www.facebook.com/groups/christian.monoteism